

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemani velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemani velja: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicijska, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, ne frankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izven nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 100.

V Ljubljani, v torek 4. maja 1886.

Letnik XIV.

Socijalna reforma v Avstriji.

O kmetih se govori, da na vek trdijo, na njivi drugih zmirom žito lepše raste, kakor na lastni. — „Semper fertilior seges est alieno in agro“, so že latinci vedeli. Pri nas v Avstriji se trdi bistveno tako; zmirom se vlada dolži, da je vsaj za 10 let zadaj za inozemstvom. Sedaj, ko so vladni krogi po celem svetu resno začeli misliti na socijalne reforme, je postal knez Bismark nekterim našim vzor, po katerem se mora Avstrija ravnati. Vendar knez Bismark še dandanes pri svojih postavah zastran delavcev nima drugega smotra, kakor odbiti kapitalizmu najhuje roge, dočim so v Avstriji konservativci že l. 1875 kazali na potrebo socijalnih reform, v najnovejših časih se pa resno dela lotili ter stanovitno povdarjajo, da stvar se ne dá drugače zboljšati, kakor da se korak za korakom kriva in naopačna sistema odpravlja in začenja delavsko vprašanje prenehati na podlagi krščanskih načel, ki zahtevajo pravico do vsih in povsod in priporočajo zlasti imovitim krščansko ljubezen do ljudi, ki pri njih iščejo dela in zaslužka, njim pa delo lajšajo in k dobičku pomagajo.

A tu pri nas zopet liberalci, stranka, ki je bila poprej na krmilu, politične kozolce preobračajo; sedaj so h krati postali prijatelji delavcem, socijalnemu gibanju se hočejo na čelo postaviti, ter vladi očitajo, da nič ne stori za uboge delavce. Kdo se ne spominja, kako so nagajali, kako so kljubovali vladi in večini pri določevanju zemljiškega davka, pri povišanji carine, koliko se protivijo borznemu davku itd. In poslednjič, kdo izmed teh, ki se pečajo radi ali neradi s politikom, ne vé, koliko so zavirali pri izdelavi obrtniške postave. Vendar je socijalna reforma pri nas v Avstriji še zmirom na dnevnem redu.

Naše liberalce pa vendar dobro pozna ves svet, ne le v Avstriji, tudi drugod. Prav dobro o tem piše Schmoller v 2. zvezku X. tečaja: „Jahrbuch für Gesetzgebung, Verwaltung und Volkswirtschaft im deutschen Reiche“. Tam čitamo: „Dvanajst let je nemško-liberalna stranka v Avstriji imela vladno krmilo v rokah, ter vodila postavodajalstvo in upravo,

pa še le potem, ko je bila več let v opoziciji, sprožila je iz ozira na strankarstvo drugo taktiko, meseca decembra l. 1882 brez resne sestave v obliki. Iz lastnega nagiba nasvetovala je, da naj se omeji delavski čas za mladino in za ženske; naj se skrbi za zdravje po tovarnah; vpelje nadzorstvo, vstanové varovalnice za bolnike in po nesreči poškodovane, ter so tako zahtevali socijalne reforme, ktere so, kakor so rekli, po drugih deželah zdavno vpeljane, ali pa se resno dela na to, da se izvrše. O teh reformah pravijo, da so vsestransko vtemeljene in povsod zaželenje.“ — Kar je poslanec Chlumetzky na korist teh nasvetov govoril v avstrijskem državnem zboru dne 23. januarja, to bi bil lahko izpeljal in bolje dokazal v dejanjih, ko je bil še minister.

Pa tudi to navidezno spreobrnjenje bilo je le za nekaj časa, ter nič drugega, kakor le zgolj prazna izjava, kajti ko je konservativna vlada ministerstva Taaffe-jevega resno začela postavodajo zastran tvornic predelovati, upirala se je liberalna stranka na vso moč, silno in vstrajno. V državnem zboru, po časopisih in zborih, se je srdito bojevalo; orožje je bilo nejehtno razdeljeno. V taboru nasprotnikov se je sešlo vse, kar se v Avstriji imenuje liberalno in razumno, na čelu so bili najbolj znani državniki in govorniki, podpirali so jih denarni velemožje in veliki obrtniki, za spremstvo jim je bilo časopisje, ki zastopa skoraj izključljivo kapital in borzo, vse to je trobilo vsak dan tako, da se je daleč razlegalo. A malo je bilo število teh, ki so bili z ministerstvom za postavu.

„Nekteri socijalni politikarji iz plemstva, ki so stanovitni bili v boju, dasiravno so jih posebno napadovali, izmed časopisov Dunajski „Vaterland“ in Vogelsangova „Oesterreichische Monatschrift für christliche Socialreform“, oba lista malo razširjena. Za postavu so bili poslednjič delavci, ki niso zastopani niti po časopisih, niti v zboru.

Ako so vendar prodrle nove socijalno-politične misli, je tukaj veliko pripomoglo silno gibanje valov, ki je pluskalo iz Nemškega preko črno-rudeče-belih mejnikov notri do Bodenbacha, ker bi imelo, kakor se je Giskra predrzno izrazil, nehati socijalno vprašanje.“

Do tu Schmoller-jev „Jahrbuch“; sicer smo pa že omenili, da so v Avstriji konservativci prej na to mislili, preden so na Nemškem to sprožili, dasiravno ne odrekamo Bismarku zaslug, ki si jih je pridobil v tem vprašanju. Res, iz tujega je prišlo to gibanje, a hitro se je v Avstriji vdomačilo, in klerikalna stranka v Avstriji je brez strahu in brez strankarskih namenov stvari pred vsem svetom odkrivala. Liberalno časopisje, večidel podlo in podkupljeno, je v tej stvari veliko zamudilo. Imelo je preveč opraviti z borzo in nje špekulacijami, ako je kedaj delavsko vprašanje nemilo sililo na površje, in so delavci delo ustavili, so časopisi znali vso stvar presukati in ljudi za nos voditi. Ko je Albin Braf spisal: „Studien über nordböhmische Arbeiterverhältnisse (Prag 1881)“, so vsi molčali o tej knjigi, a ostava dela na spomlad l. 1882 v premogovem rudniku Briks-Duhce je pač žalostno resnico siloma odkrila vsemu svetu.

Tedaj je osnoval obrtniški odsek državnega zbora dne 30. aprila 1883 parlamentarno posvetovalno shodišče (enquête) o zakonodajalstvu zastran dela. No, tak odsek (enquête) se ni mogel meni nič tebi nič zatajiti. Prvomestnik obrtniškega odbora, državni poslanec pl. Zallinger, je otvoril to enquête ter je rekel med drugim, da je odbor osnoval ta shod zato, da pri posvetovanji o taki važni postavi natanko poizvé, kakšne so sedanje razmere, pa tudi pozná misli in želje teh, ki imajo o tem kaj koristi ali škode. Nekoliko se je tudi treba ozirati na sedanje razmere; ako se namreč oškoduje obrt, to zadeva tudi delavce in posredno se tudi dotika kmetijstva, ker oboje, obrt in kmetijstvo, vplivata drug na drugega. Spoznati se pa tudi mora, da se morajo zaradi socijalnega mira vtešiti nekatere opravilne pritožbe in delavci morajo imeti vendar toliko zaslužka, da živé, kakor ljudem pristuje. Postavodajalstvo mora zato skrbeti, ako drugače ne, vsaj s socijalno-varovalno carino. Gospodje naj govoré in glasujejo tukaj mirno in stvarno, kakor to zahteva resnobna in važna stvar. Obilo misel in dejanj je bilo tu na razpolaganje. Pokazala se je pa tudi, v očigled toliko nedostatkov, nujna potreba,

LISTEK.

Levogradska povest.

Spisal Václav Beneš-Třebitzký.

(Dalje.)

„In kdo more tukaj biti dober naš tovariš?“

„Pan Jan Jiří Harant s Polžic in Bezdržic!“

„Jan Jiří — Harant — s Polžic in Bezdržic!“

„Mrtev! — Bog mu daj nebesa!“

Trije jezdecí so takoj poskakali s konj in hiteli proti hiši, kamor jih je vodil Vetrovec.

„Potolaži te Bog, milostljiva gospá!“ spregovoril je najstarejši jezdec vstopivši v sobo.

„In vam naj Bog povrne vsako stopinjó, ktero storíte danes!“ zašepetala je bolnica na postelji in deklica se je zopet tako stisnila k nji, kakor bi se bala, da bi ti ljudje ne storili kaj žalega materi.

„In tebi, prijatelj zvesti, daj lahko počivati!“

Stari vojak stopil je k pokojnemu ter ga prijel za roko. V izbi nastala je popolna tišina. Le hropno sopenje bolne gospé jo je motilo.

Stari vojak, po vsem soditi zapovednik obeh kome, šel je ven in čez nekoliko trenutkov vrnil se je nazaj s štirimi možmi, kteri so pokojnika zagnivši ga z obledelim pokrivalom nesli iz hiše...

Bolna gospa na postelji je zopet tako žalostno vila roke in Jirička je tugovala, da je vpitje nje starim vojakom trgalo srca. Vsaj so ji odnašali očeta. In kdo vé, kako naglo ji odnesó mater!

Sivi častnik se je vsedel potem poleg bolničnine postelje. In kaj so vse govorili? Kaj pa govorijo med seboj ljudje, kteri so se videli v sreči a se potem po letih snidejo, ko je njih srce britki meč prebodel?

Težko je takemu govoru pazno slediti, še težje pa je vsaj nekoliko natanko ga opisati. In te oči, na kterih globinah se vsa ta nesreča zrè kakor na dnu kristalne vode, in te poteze na obrazu, kterih vsaka je najjasneje pismo o prestalem trpljenji in ti mahljaji rok in ta čudni, nedopovedljivi glas, s kterim si tožijo med seboj svojo bēdo in svoje nadloge!

„Ona je tedaj že pred božjim stolom?“

„Že dva meseca.“

„Bojim se, kako ji bode mogoče odgovor dati!“

„Gospod Bog naj se je usmili!“

Bolna gospa na postelji je sklenila vsehli roki, na kterih se je kazala vsaka žilica, in povsila glavo, na kteri so bili lasje na pol osiveli.

Govorili pa so o ženi Krištofa Haranta, brata pokojnega njenega moža, ktera je dano obljubo ne mnogo pred smrtjo prelomila, s celim rodóm vezi pretrgala, svoje in njega otroke dala v izrejo onim, kterim bi on žlice vode ne dal in spomin svojega moža onečastila, zamenivši vdovski svoj pajčolan z minljivimi radostmi tega sveta...

Z vasi začulo se je v sobo žalostno klenkanje zvončka obešenega nad streho, pod ktero je bila kapelica.

Stari častnik je vstal, prejel deklico za roko in odšel na vas. Vetrovec je šel molčé za njim. Vrnili so se še le čez pol ure. Zvonček je pél zmirom žalostneje. V sobo prodiral je temno spev petdesetega psalma in prav natanko je bil slišati 9. in 10. verz, kteri se glasi: „Pokropil me boš s hizopom in očiščen bom, omil me boš in bolj bom bel kakor sneg. Posluhu mojemu daš radost in veselje, in ponižane kosti bodo poskakovale.“ — Po licu vdove razlil se je čuden blišč in oči, skoraj na pol vgasle,

da ima na vsak način vmes seči socialna politika. Iste tako zaslug polne so bile tudi izpeljave v klerikalnem „Vaterlandu“, potem v „Oesterreichische Monatschrift für christliche Sozial-Reform“ leta 1883/4, ki so prečitovale razmere po posameznih tvornicah. Mogoče, da je bilo tu in tam kaj pretiranega; a priznati se mora, da se je pozneje v parlamentarnih in v Vogelsang-ovih preiskavah spoznalo, da stvari po tvornicah se niso prečrno slikale. Sicer ni prijetno, kaj takega slišati, a socialni politikar tudi zvenaj Avstrije mora to vedeti; socialno telo, kakor je in biva, mora se pogledati, kakor zdravnik pregleduje telo, da spozna bolezen na trupu in potem zapiše zdravila.

Parlamentarna enketa je zaslišala tudi socialdemokratske vodje delavcev, a to so liberalci grajali na vse kriplje, in sicer ne le samo po časopisih, ampak tudi v državnem zboru. Vi oznanujete socialno revolucijo, tako je zaklical v državnem zboru 18. februarja 1884 poslanec Neuwirth prav zaradi zaslišanja nekterih delovodjev. Ene dni poprej je pa drugi vodja liberalcev, poslanec Edvard Süß, rekel: „Kaj si ima misliti vsak politično premišljujoč mož, ko je prišlo to vprašanje v tako neprilicnem času na dnevni red? To namreč, da bode . . . še teže in bolj zamudno, lečiti te rane pri nas v Avstriji, kakor kjerkoli drugod, da je toraj treba največje previdnosti; da moramo individualno postopati, t. j. poiskati, kje so največji nedostatki in dopovedati posameznim gospodarjem, da gre tukaj za više koristi, memo onih, ki so razvidni v bilanci konec leta, in da se moramo pred vsem ogibati, da ne bomo olja vlivali v ogenj. To se je zgodilo . . . Tukaj pomaga kapljica praktične in delavne ljubezni do ljudi več, kakor celo vedro teoretičnih premišljanj in postav osnovanih na točnicah besed. Ko bi bila vlada odpravila vžitinski dave na krompir, bi bilo več koristilo malim ljudem, kakor vse obrtne postave. To bi bila delavna socialna politika.“ To je bilo vseč liberalnim poslancem, zato so ploskali. Le pozabili so pri tem, da se pri mitnici vžitnina na krompir še ne pobira. Toraj le besede in družega nič, kakor prazne besede.

Navedli smo tukaj besede Pavla Dehna v Schmollerjevem letniku, podali spoštovanim čitateljem „Slovenca“ tudi kratko zgodovino obrtniške postave. Nekaj posebnega nam gré tukaj še omeniti, da so se namreč za to postavo največ trudili „aristokrati“ grof Belcredi in dr., dalje pa tudi katoliški duhovniki, zato smo pa tudi slišali o „revolucionarjih in kolovodjih delavcev“ med plavokrvniki in med črnimi. Tako svet sodi!

Politični pregled.

V Ljubljani, 4. maja.

Notranje dežele.

Nadvojvoda Albreht nastopil je že pred nekoliko tedni napovedano popotovanje po Bosni in Hercegovini 26. aprila v Pulji. Kakor podučeni vojaški krogi trdijo, je to popotovanje vrhovnega nadzornika avstro-ogerske skupne armade silno pomen-

ljivo v vojaškem oziru, katero se razlaga ne le iz dolgotrajnega potovanja samega, temveč tudi iz tega, da bo nadvojvoda obiskal in pregledal tudi najmanjše vojaške posadke in njihovo vrednost za slučaj vojske precenil. Poglavitno svojo pozornost bode pa tudi na komunikacije obračal. V tem oziru v Bosni sicer ni še vse, kakor bi moralo biti, vendar pa že več nego polovico boljše, kakor smo našli Avstrije, tje-kaj doli došli. Grozne so vam bile ceste, kakor glava debelo kamenje ležalo je po njih, od hudournikov privajeno in popuščeno. Da bi se bil kak voz peljal, niti misliti ni bilo po goratih krajih, kjer je šla cesta po eni strani gore naravnost kvišku, po drugi pa zopet naravnost navzdol, kakor v pekel. Mogoče, da se hoče Albreht prepričati, ali je bosniška posadka v redu ali ne, če bi bilo treba nadomestila za orožje prijeto. Poglavitni namen, pravijo, da mu je pregled ondanje vojske zaradi bodočega cesarjevega potovanja po Bosni in Hercegovini meseca avgusta, da se nadvojvoda sam prepriča, ali je vse tako kakor bi moralo biti ali ne, preden cesar doli pride.

Weitlofu se „šulferajnski“ stol vedno bolj spodbija. Začetek temu postavil se je na Dunaji pri veliko-šolcih, ki so se Weitlofu, „šulferajnskemu“ generalu, upali po robu postaviti ter rekli, da ne marajo židov med se. Iz Dunaja se je antisemitizem na „šulferajnskih“ tleh presadil v Graec, kjer je Weitlof nedavno tudi jako veliko nezaupnico prejel. Danes čitamo, da so se na Dunaji zbrale gospé in gospodičine „Ortsgruppe Josefstadt“ na veliki letni občni zbor. Tudi to nežno, če prav že od slane poparjeno cvetje, izreklo se je za nezaupnico, katero hoče izročiti dosedanjemu generalu „Schulvereina“, dr. Weitlofu. Predstojnica se je silno jezila, zakaj da Weitlof skuša na vsak način žide v „Schulverein“ spraviti. Za njo je govoril jeden ravnatelj tak oistro, da je iz njegovega govora celó neka senca segala do Weitlofa in blagajnice, v kateri se zbirajo novi za „Schulverein“, češ, ni vse, kakor bi moralo biti. Ta ravnatelj, ime mu je Gerhart, mora že vedeti kaj je govoril, sicer bi ne bil jezika brusil za prazen nič. Iz tega sledi, da bomo danes ali jutri — če se ne bo prezgodaj potlačilo — čuli znamenite novice o „šulferajnskih“ blagajnicah.

Vnanje države.

Na **Ruskem** se je v vojaških krogih nekako živahno gibanje pričelo, katero na izvanredno bodočnost kaže. Za vojaške vaje določile so se za letos velike konjiške vaje, pri katerih si bode tudi topništvo lahko lavorik natrgalo. Te vaje se bodo raztezale na vojaške okraje Petrograd, Varšava, Kiew, Odesa, Moskva, Charkov in Wilna, kakor razvidno skoraj po celi Rusiji ob zapadni meji proti Avstro-Ogerski in balkanskemu poluotoku. V obližji Dona in okoli Kavkaza bodo pa kozaki svoje velike vaje imeli, katerih se bodo letos izvanredno tudi moške družega nabora vdeležili. Car se pa v Livadiji dan na dan posvetoje, kaj bi se najbolje Bolgariji prileglo. Sedanji položaj mu ni prav nič všeč, kajti mož je za trdno zvedel, da sta bolgarski knez in turški sultan sklenila zvezo na obrambo in na napad. Turčija je menda Bolgarom obljubila, da če se z njo zvežejo proti Grkom, da smejo Macedonijo zasesti. Ali za zmerom ali le za čas sile, tega ni povedala. Na podlagi tega dovoljenja in če bi bila Turčija zmagala, bi se bil Aleksander Bolgarski dal oklicati za bolgarskega kralja; car mu pa menda ravno te muhe pregnati misli.

Opozicijski listi v **Italiji** razglašujejo imena poslancev, ki so skoz in skoz glasovali za vladne predloge, in nagovarjajo volilce, naj takih poslancev več ne volijo. — Nove volitve bodo namreč 20. t. m. Nasproti pa vladni listi priporočajo sedanje ude večini v izvolitev. 29. aprila se je ljudstvo v Napoli pojavilo; v govorih so bili pikri nekteri govorniki, dolžili so vlado zanikarnosti zaradi ekspedicije grofa

Porra. Redarstvo je shodi razgnalo. 30. aprila je bila obletnica zmage Garibaldija nad Francozi l. 1849 pod generalom Oudinot-om. Več patrijotičnih društev se je podalo na gnié Janicul, da ovenčajo grobe tam padlih.

Laška ekspedicija, katero je Hamarski emir pomoril, padla je več ali manj v žrtev svoji trmoglavosti. Angleži, ki so v afrikanških razmerah že bolj skušeni, so Lahom svetovali, naj ne hodijo v one kraje, kjer še ni nikakega poročstva za varnost življenja. Tako so se dogovarjali meseca januarja med soboj Angleži in Lah. Poslednjim na čelu in voditelj laške ekspedicije, je bil markiza Porro iz Milana, ki je ekspedicijo napravil, da bi z njo v trgovinskem oziru osušeni Italiji nekaj novih vinov odprl. Angleži in Lah so se sporazumeli, da pojdejo poslednji še le meseca maja v one kraje. Ker se je Lahom toliko čakanja preveč zdelo, odpravili so se že meseca marca na pot — v večnost. Veliko so tudi Lah grešili v tem oziru, da se niso preskrbeli s potrebnim oboroženim spremstvom v tiste divje kraje. Česar so se Angleži nadljali, se je žalibog le prehitro zgodilo. Komaj so se bili Lah v Harrarju pokazali, jih je dal emir kar od kraja pomoriti, ne da bi jih bil le zaslišal, iz katerega namena je ekspedicija tje-kaj prišla. Rekel je, da to stori le za to, da se bodo vsi drugi belokožci varovali v njegovo kraljestvo na ogled hoditi. Da to ne bo kar tako na tistem ostalo, ume se pač samo po sebi. Tri velesile, Angleška, Laška in Francoska, segle so si v roke, da nočejo Harrarskega emirja drugačne vpljudnosti učiti.

Država nima bolj nevarnih ljudi, kakor so **ogleduhi**; v mirnem času se jim tudi veleizdajice pravi. Tak človek se ob vojnem času sovražniku proti lastnim bratom ponudi, ter mu pota kaže in druge skrivnosti lastne dežele razodeva, ki so sovražniku na veliko korist. Še več, kakor takih izdajic, je pa ob času vojske ogleduhov v sovražnikovi službi, kateri skušajo to in uno zvedeti in nasprotniku na nos nesti. Zato imajo pa tudi po vseh državah jako stroge postave za take tiče. Navadna plača mu je povišanje s konopcem na prvem drevesu, ki nanj naleté. Na Francoskem so izdali ravnokar novo postavo, po kateri mislijo z ogleduhi postopati. Prvi paragraf postave obrača se proti domačinom in določa 2 do 5 let ječe in denarne globe 1000 do 5000 frankov za vsakega podanika v državni službi, kdor bi kaj razodel o tajnih načrtih in drugih tajnostih države osebam, ktere do taistih vsled svoje službe nimajo nobene pravice, da bi jih vedeti morale. § 2. velja z ravno takimi določili za vse druge državljane, ki niso v državni službi. Le je tem nekoliko manjša kazen določena in to ječa od 1 do 5 let in denarna globa od 500 do 3000 frankov. Po § 3. pestili se bodo vsi tisti, ki so si prisvojili neopravičeno tajne načrte in pisma, ki imajo za varnost države veljavo in pomen. Vsak tak se bo zaprl od 6 mesecev do 3 let in pa naložilo se mu bode 300 do 3000 frankov globe. § 4. bo segel tistim zanikernim uradnikom do živega, po katerih nemarnosti bi tajni načrti sovražniku in nepoklicanim v roke prišli. Določeno jim je 3 mesece do 2 let ječe in denarne kazni od 100 do 2000 frankov. Na podlagi § 5. si bo vsakdo 1 do 5 let ječe in 1000 do 5000 frankov prislužil, kdor bi v drugačni obleki, kakor jo sicer po svojem stanu nosi, prišel v trdnjavo ali druga vojaška poslopja ogledavat; kajti tak človek je že sumljiv, ker svoj pravi stan taji. Prav tista kazen odločila se je vsakemu, kdor bi preoblečen (da bi ga ne spoznali), risal pota po deželi in druge naprave, ki so v zvezi z državno varnostjo. Bodoči paragrafi ozirajo se še na manjše prestopke, katerih pa tukaj ne bomo omenjali.

Več, nego 4000 angleških liberalcev peljalo se je na velikonočni ponedeljek v Havarden k Gladstonu, da mu častitajo za njegovo prizadevanje o

plamtele so nenavadnega ognja. In tako so se ji nehoté odpirale višnjeve ustnice, da so molile nadaljne besede tega psalma: „Daj mi nazaj veselje svojega zveličanja; in z gospodovavnim duhom me potrdi!“

„Zdaj moramo konje goniti, da pridemo za časa v glavni tabor.“

„In kam pojdete zdaj?“

„Na Česko, milostljiva gospa.“

„Na Česko? — In nesete kje pogubo, nesrečo, smrt?“

„Nesemo, milostljiva gospa!“

„Dobro toraj, da je blagi moj mož odšel! — Dobro, da pojdem k tebi tudi jaz! — Le to moje dete, moje drago, moje edino dete! Kdo se te usmili! Kdo pač ti bode namestoval mater in očeta!“

Oficirji so stali poleg bolnice, toda s povešenimi glavami, držeč z levicami ročaje težkih mečev. Hudo njim je bilo, kakor je hudo vojakom na begu po nesrečni bitki.

„Sprejemem jo, mila gospa, jaz! — S seboj jo vzamem v domovino, tam jo bom vzgojal in skrbel za njo, kakor bi bil moj lastni otrok.“

„Ti dobri mož? — Vsaj nimaš sam —“

„Imam hišo svojo in več ne potrebujem!“

„In pojdete, mamica, s stricem?“

„Pojdem, Jirička! — Da se le sneg raztaja!“

„Jaz do takrat ostanem pri vas. — Domá nič ne zgubim, nič ne pridobim. — Dovolíš, dobra gospa?“

„Me vsaj . . .“

Bolna žena je naglo vrata zaprla; oči njene so bile vprte na Jiričko. Hotela je reči: „Me vsaj bode imel kdo pokopati.“

„Do tadaj pride nazaj tudi oče. — Pojdemo vsi skupaj!“

Deklica ovila se je materi okoli vrata z obema rokama.

Vojaški dostojanstveniki pak so se poslovili od vdove, Jiričke in Vetrovca, toda ne spregovorivši besede. Gotovo, da niso mogli, niti ta sivi najstarejši mož. Čez nekoliko časa so zopet škripali težki vozovi po snegu, rožljalo železje in zdaj pa zdaj oglasilo se je zateglo trobentanje.

Vetrovec z materjo in hčerjo ostal je tu sam. In res se je kazalo, kakor da hoče čakati tukaj, dokler ne prileté škerjanci, dokler se Labski bregovi ne preoblečejo z novim zelenjem, dokler tu v gr-

movji ne zažvrgolé slavčki. . . Ali kedar so se jeli snegovi tajati in je od českih gor pihal toplejši veter, kopala se je na pokopališču tik vrat nova gomila; in ko je prvi škerjanček priletel iz prijaznih višin, klečal je z Jiričko na gomili ravno nametane zemlje s spetima rokama in rudečimi očmi. Od boli ni mogel glasno reči: „Tako, duše drage, počivajte tukaj v miru!“

In še tistega dne je z osiroteno deklico odšel iz vasi.

V Žalovu so že mislili, da ne pride več, da je umrl. Ali ko je prišel in so od vseh strani vreli k njemu, vprašajoči ga to ali ono, molčal je, kakor bi ne slišal in kakor bi jezik pustil na tujem. A če je že kaj govoril, govoril je komaj kak dan, potem pa zopet vmolknil. Samo s to deklico, katero je za roke pripeljal, pogovarjal se je, sprehajaje se sedaj k Ouniticom, sedaj na Rivnač, sedaj na Roztok. Pod streho mu ni bilo obstati, v sobi mu je bilo pri sreč tesno, da mu je zmanjkovalo sape.

„Kedaj vendar, striček, pojdemo v Prago?“ vpraševala je Jirička čez dan Vetrovca.

„Pusti to, ljubka moja!“

„A zakaj vendar pravite in tudi oče je pravil,

irskem vprašanji. Napravili so pod milim nebom tabor, kjer so Gladstonu priznavali zasluge za dosedanjí trud njegov in so mu obetali pomoč za bodočnost pri tem vprašanji. Gladstone se že sme zanesti na to, da bodo Yorkširski liberalci vsi na njegovi strani, kedar pride vrsta na-nje za glasovanje o irskem vprašanji. Dalje se je ondi tudi povdarjalo, da se večina angleške opozicije Gladstonu ne ustavlja toliko zaradi Ircev, kakor zaradi bodočih demokratskih preosnov, ki bodo vsled tega na Angleškem potrebne postale. Čem preje se bodo na zelenem otoku priznale pravice z odpravo krivic, tem bolj bodo delavci in demokratje na Angleškem zahtevali po enakih preosnovah. — Parnell in njegovi prijatelji so že tako trdno prepričani, da bo Gladstone Irce rešil angleške sužnosti, da so že jeli na sestavo irskega ministerstva misliti, ki bo z angleškim v nekako sličnem položaji, kakor je hrvatsko z ogerskim. Korški poslanec dobil bode prej ko ne dostojanstvo irskega prvega ministra, ali, kakor ga bodo ondi imenovali, predsednik irskega parlamenta. Dalje bodo imenovali ministra, kateri bo dobil nalog, skrbeti za napravo tesne zveze med irskimi in ameriškimi Ircei, ter bode prej ko ne to dostojanstvo dobil bivši zakladnik irske lige, Patrick Egan. John Dillou bo imel dostojanstvo govornika v novem parlamentu in se bode menda najprej poslužil te naloge, kedar bo že v prvi vrsti treba določiti udom zbornice primerne dijete. Poslanci bodo dobili po 500 funtov šterlingov na leto, premijer 2000, njegovi tovariši po 1500 funtov šterlingov plače. Mar-li se vse to vresniči, bode učila še le prihodnost.

Izvirni dopisi.

Iz Kamniškega okraja, meseca maja. Vsak izobražen in zaveden narod časti in proslavlja svoje ranjke zaslužne možé. S tem se skazuje ranjkim hvaležnega za njih dobro in koristno delovanje, mlademu naraščaju pa kaže pot, po kateri so spredniki hodili ter ga vnema, da slavne možé posnema.

Tako sem si mislil, ko sem velikonočne dni slučajno obiskal Šmartinski mirodvor v Tuhinju ter pregledoval ranjkim postavljene spominke. Spominjal sem se dveh mož, ki sta s svojim tihim delovanjem mnogo storila za božjo čast in izveličanja duš, pa tudi slovenskemu narodu v slavo živela, naj tudi današnji liberalci, v verskih rečéh malomarni svet malo hvale za to vé. Če se nisem premotil, nima nobeden spominka na grobu, znabiti se še za grob ne vé.* Tü bi bilo pač potrebno, da bi čast. g. župnik in farani vendar nekaj storili, ker to bi bilo tudi njim v čast. Znabiti bi pa še tudi kdo drugi, bodisi že znanec ali le vnet narodnjak kaj pripomogel, da bi župnikama vredna spomina postavila.

Pa bo kdo prašal, komu naj stavimo spominek? Ta dva zaslužna in spomina vredna tü počivajoča moža sta:

Prvi je Miha Paglovec, rojen v Kamniku l. 1679, umrl kot župnik v Šmartnem l. 1759. Pisal je slovenske knjige: „Tobijeve bukve“, „Tomaža Kempenzarja“, evangelije, kroniko fare in več

* Kolikor vemo, je prejane čase č. g. Dolinar pač imel spominek (pač le skromen lesen križ in pa nek vrtee s cvetlicami na grobu). Vredni.

da med mesti na celem svetu ni lepšega, kakor Praga. In še predno je zatisnil oči k temu dolgemu spanju, rekel je: Ko bi le še enkrat Prago mogel videti!

„Tam se je že vse spremenilo, Jirička!“

„Tudi ljudje, strije?“

„Ljudje še najprej!“

„Vsaj te cerkve, te krasne palače, kraljevski grad?“

„Pojde-li človek, Jirička, po praških ulicah, zdi se mu, kakor da bi vse te stavbe z umetnimi oboki, vse te cerkve s krasnimi zvoniki, padale na njegovo glavo. In tukaj še le se more prav globoko oddahniti. Tam bi znala še uroke dobiti, ker ljudje stojé tamkaj za vsakim zidom in oči imajo ojstre, kakor nože.“

In ko sta tako po brdih posedovala, vzlasti o lepih spomladanskih dnevih, vedel je Vetrovec o vsakem kamnu, o vsakem starem drevesu, o vsaki vasi kratko pripovedko, o Klecanih najmanj toliko, kolikor je mescev v letu, o Přemisljeni, o Podgorškem mlinu, o volčji jami, o vratah med Režjo in Husincem, o prižnici pod Vetrušicami, o okamnelem vitezu na konji onstran brega, o Levem gradei, o Podmorani, kako so nekaj v tamošnjo jamo prihajali in iz teh krajev izganjali Morano.

drugih, ktere knjige se še sedaj dobé tü pa tam po kmetih, in jih stari ljudje radi beró. Imel je zasebno hranilnico; ljudje so mu denar shranovati nosili, on je pa denar drugam posojeval, ter jemal od tega male obresti; navadno v pridelkih, ktere je potem spet prodajal. Iz dobička je zidal novo podružno cerkev na Lokah okoli l. 1736. Sploh je bil r. Paglovec jako inteligenten, podvzeten mož.

Drugi je bil Luka Dolinar, velikoletni župnik Šmartinski. Vpokojen umrl je l. 1863 tukaj. Znan je gosp. Dolinar kot pobožen cerkveni pesnik vsem starejšim pevcem in pevkinjam. On nam je podaril petero knjig cerkvenih pesen, kakor n. pr.: O vseh nedeljskih evangelijih, od vseh farnih pomočnikov itd. Naj tudi vse te pesni niso Bog zná kolike umetniške veljave, a so vendar izrazi pobožnega, bogoljubnega srca, ki so takrat med občinstvom mnogo dobrega sadú obrodile.

Naj počivata oba moža v miru in večna luč naj jima sveti, mi pa skrbimo, da v spodbudo mladosti dobita spodobna spominka, ali če tudi skupnega s primernim napisom.

Kr.

S Polico, 1. maja. (Sprejem novega g. župnika.) Dne 20. aprila je bil za našo Poliško faro kaj vesel in prijeten dan. Ne dá se popisati veselje, ktereга smo ta dan občutili. Skoraj pet mesecev smo bili brez dušnega pastirja. K službi božji smo hodili v sosedne fare, težavno je bilo za vse, zlasti za stare in bolehe. Ali danes se je naše poprejšno žalovanje spremenilo v največe veselje; ker dobili smo novoga č. g. župnika, ktereга smo se vsi srčno razveselili.

Postavilo se je šest krasnih slavlolokov z različnimi napisi. Prvi stal je ravne na meji Poliške fare z napisom: „Bog Vas sprejmi“; drugi v Veliki Stari vasi z napisom: „Pozdrav vseh faranov“; nekoliko dalje tretji: „Slava dušnemu pastirju“; četrtri v Gradišči: „Srčen pozdrav dušnemu pastirju“ in na drugi strani: „Bog Vas ohrani mnogo let“; peti pred šolo s prelepim napisom: „Srčen pozdrav šolske mladine“, na drugi strani: „Bog Vas živi!“ šesti pred g. župnikovo hišo: „Srečen prihod častitega gospoda župnika“, na drugi strani: „Bog Vas sprejmi!“

Razun imenovanih je bilo na primernih krajih še več manjših slavlolokov. Pot obsajena je bila z obilnimi okinčanimi smrekami. Na stolpu, strehah in slavlolikih je vihralo mnogo različnih zastav.

Prežganski č. g. župnik je prišel ravno ta dan na Polico, da je sv. mašo bral ter presv. Rešnje Telo v monštranco postavil, da je bilo novemu g. župniku pri njegovem prihodu mogoče svojim vernim faranom sv. blagoslov podeliti.

Okoli 11. ure so se jeli iz vseh sosednih vasi ljudje zbirati, ter so hiteli novemu gospodu župniku naproti.

Č. g. župnik iz Prežganja in domači g. učitelj sta šla z zbrano šolsko mladino do Velike Stare vasi. Pred šolsko mladino sta nesla dva mladenča lepo ozaljšani banderci. Učenke bile so v belih oblaciilih, glave z raznimi venci okinčane. Pri prihodu je ena izmed učenk podala č. g. župniku šopek s sledečim nagovorom:

Jirička se je naglo privadila tukajšnjega kraja in Vetrovčev dvor ji je postal novo domovje. Očeta z materjo se vé da v njem ni bilo; teh bi na celem svetu nikjer več ne dobila. A kedar se kdo usmili sirote, oprime se ta svojega dobrotnika z nič manjšim zaupanjem, kakor svojih roditeljev. Od sirot postane malokdo hudoben; malokdaj pozabi tak, čigava roka mu je prve solze v očéh osušila, čigava roka prvokrat prepodila žalost z njegovih zaplakanih ličic in ktere usta so govorile prve besede blažljive tolažbe. In tudi ta zapuščenka oklenila se je Vetroveca s celo svojo otroško dušo.

In na sprehodih okoli, kamorkoli je šla z njim, povsod so ji med rožicami najbolj bile všeč cvetke, ki rastejo ob potih, po grmovji, ki se ne vsuše in s svojo modro barvo v veli travi vabijo oko sprehajalčevu, da se pripogne in jih utrğa, predno jih ne meneč se za nje, ne stepta z nogo v zemljo. Pravimo jim vijolice. Jirička je iz njih napravila cele šopke, in kedarkoli je to prišlo na mâr Vetrovecu, vselej si je mislil: „Ti si, milo dete, tudi taka vijolica!“ Od te misli pa so se staremu možu vselej zmračile oči, kakor se vtemné in spreminjajo višnjevka peresca na glavicah vijoličinih.

(Dalje prih.)

„Častiti gospod župnik! Prisrčno Vas prosimo, da blagovolite od nas sprejeti šopek, ktereга Vam s posebnim veseljem in z gorečo ljubeznijo podamo. Današnji dan je, kakor za nas šolske mladino, tako tudi za celo Poliško faro, dan zeló važnega pomena. Kajti dolgo časa smo otožno po dušnem pastirju zdihovali, ali danes napočil je nam dan veselja. Vsi se radujemo Vašega prihoda, s polnim zaupanjem se obračamo do Vas, da bode te sejali v naša mlada srca blago seme božje besede. Mi pa tudi obljubujemo, da bode Vam vedno pokorni, in radi poslušali nauke, ktere bode Vam v cerkvi in v šoli slišali, ter se bode Vam tudi po njih natanko ravnali. Toraj vsi Vam danes pri Vašem, za nas toliko veseljem prihodu prisrčno želimo, da bi Vas neskončno dobrotljivi Bog v naši fari ohranil mnogo mnogo let zdrave, vesele in srečne!“

Na to je č. g. župnik prav ljubeznjivo odgovoril in se za pozdrav lepo zahvalil. Potem smo se napotili z gospodom župnikom proti Polici. Med sprevodom se je slišalo veselo zvonjenje in pokaenje topičev. Ko dospemo v cerkev, ki je bila z venci lepo okinčana, se oglasijo orglje ter pevci zapojó „Sveto“ in gospod župnik podeli svojim novim faranom blagoslov z Najsvetejšim. Cerkev je bila s farani napolnjena, kakor ob praznikih, ker vsak je hotel pri sprejemu novega g. župnika pričujoč biti ter ob enem tudi deležen postati prvega njegovega blagoslova s presvetim Rešnjim Telesom. Na to je g. župnik prav lepo in ljubeznjivo svoje farane nagovoril, ter jim ob kratkem razložil namen svojega prihoda, namreč, da ga je premilostljivi knezo-škof Ljubljanski poslal v Poliško faro kot dušnega pastirja, da bode svojim faranom delil dvojno dušno hrano, namreč: da jih bode učil nauke sv. evangelija, in da jim bo delil svete zakramente ter da bode rad in z veseljem to storil, kolikor mu bodo njegove telesne moči dopuščale. Ker so ga farani danes tako lepo sprejeli, tudi trdno pričakuje, da bodo njegove nauke z veseljem poslušali ter jih v svojih srcih ohranili in se po njih ravnali, ker le tako smejo upati, da bo božja beseda v njih srcih stoterni sad dobrih del obrodila. Na to so farani novega g. župnika spremili v njegovo stanovanje.

Dobrotljivi Bog ohrani naši fari došlega gosp. župnika mnogo mnoge let v zdravji in življenji!

Domače novice.

(Srebrn križec za zasluge) pripeli so prvega maja letos v občinskem uradu Tržiškem c. k. cestniku g. Francu Kosmaču na prsi. To odliko mu je namreč presvitli cesar podaril za več nego petdesetletno zvesto in pošteno službovanje v državnej cestni službi.

(Duhovenske novice.) Čast. g. Andrej Purga je bil imenovan kaplanom in katehetom v Tržaški mestni ubožnici. Novoposvečenec čast. gosp. Josip Grašič je bil poslan v dušno pastirstvo v Gradišče, in novoposvečenec č. g. Aleks. Gasperčič v Pazin. — Č. g. Josip Ivanič, na Dunaju pri Avgustincih doktorand sv. pisma, posvečen je bil 31. januarja mašnikom. — Meseca maja, in sicer počenši od 3., bode milostljivi škof delil zakrament svete birme v teh-le krajih: 3. maja v Piranu, 18. v Klancu, 19. pri sv. Matiju, 20. v Veprinecu, 21. v Voloski, 22. v Rukavcu, 23. in 24. v Kastvi, 25. v Lovranu, 26. v Moščenicah in 27. v Brščaju. — Birmanci iz Zvoneške kaplanije se imajo pripejljati v Kastav ali Rukavec, in oni iz Poljan v Lovran ali Veprinec.

„Ed.“

(Učiteljske spremembe na Kranjskem.) Gosp. Stanko Novak, začasni učitelj na Čatežu, postal je prav tam definitiven. G. Karol Weber, učitelj v Hotedršici in g. Mihael Kobaj, začasni učitelj na Vojskem, sta za službi menjala. — Umrla sta gg.: Ivan Anžiček, učitelj v Metliki in Leopold Vozlaček, učitelj v Velikih Laščah.

(Novoimenovani Tridentski knezo-škof dr. E. Karol. Valussi), je bil rojen l. 1837 v Videmski škofiji. Tudi šolal se je najprvo v Vidmu z odliko, v bogoslovsko šolo pa je šel v Gorico, ter je od tega časa tudi v Gorici ostal. Leta 1860 bil je v mašnika posvečen; l. 1864 pa postal je doktor bogoslovja na Dunaju. Tega leta postal je tudi spiritual v Goriškem centralnem semenišču. Od l. 1870 bil je profesor bogoslovja v Gorici. Vredoval je tam

laški list „Eco del Litorale“. Od l. 1873 bil je državni poslanec za okraj Gradiška ter bil vedno zvest pristaš desnice. Prej omenjeni laški list „Eco del Litorale“ piše o imenovanju prečastitega prošta Valussi-ja sledeče: „Slavna Tridentska škofija razveseljena je bila o velikonočnih praznikih z imenovanjem višjega pastirja v osebi prečastitega msgr. Evgenija Karola dr. Valussi-ja, prošta našega stolnega kapiteljna. Mi častitamo škofiji Tridentski prav pristrčno, ker z našim monsignorom prejme prelata, ki z globoko pobožnostjo sklepa izvršno vednost, pravicoljubnost in velikodušnost v svojih sklepih ter bo vedel, tako upamo, z velikim pridom voditi slovečo cerkev sv. Vigilija. Mi se tolažimo z blagrom drugih (bližnjih), ter tako laglje prenašamo zgubo osebe njegove in veljavne podpore njegove vseh katoliških del naše dežele. On ima velik delež pri vstanovljenji našega lista, ktere ga je skozi toliko let podpiral s svojimi učenimi in veljavnimi spisi. Vsi katoliški zavodi in ustanove, ki so se razvijali v teh letih v našem mestu in naši deželi, so imeli v njem močno podporo, ker za naš pravi blagor je imel vedno gorko srce.“

(Velika zadrega) nastala je danes v tukajšnji stolnici o priliki obletnice po pokojni presvitli cesarici Mariji Ani. Kakor zvemo, je bilo cerkvenemu predstojništvu od preč. knezoškofijstva ukazano, še le za jutri, 5. t. m., vse potrebno vravnati, — to tem več, ker je danes, v torek, bila iz stolnice običajna procesija k sv. Florijanu, ktere se je tudi stolni kapitol vdeležil s premil. g. knezoškofom na čelu; — a visoki dostojanstveniki prišli so prav iznenađeno že danes ob 10. uri. Vendar je bila neljuba zadrega po polurni zamudi zopet poravnana in sv. opravilo se je dostojno izvršilo.

(Umrli je) včeraj ob 10. uri dopoldne po Ljubljani dobroznana in občespoštovana posestnica in mesarica, gospa Helena Kozák, na sv. Petra cesti št. 83 v 58. letu svoje dōbe. Pogreb bode v sredo 5. maja ob ¼ na 5 popoldne.

(Razpisana) je druga učiteljska služba na tri-razredni šoli v Velikih Lašicah do 26. maja začasno, oziroma tudi v stalno nameščenje.

(Izlet pisateljskega podpornega društva) na Šmarno goro je bil pri tolikanj neprijaznem vremenu, kakor smo ga imeli na belo nedeljo, še zadosti mnogobrojen. Kakor čujemo, se ga je 35 oseb vdeležilo. Število to bi se bilo izvestno podvojilo, če bi bilo vreme, kakor se spodobi. Teški sivi oblaki, ki so ves ljubi dan dež napovedovali in so nam s taistim le zarad tega prizanašali, ker jih je mrzli krivec nekoliko uganjal, ostrašili so marsikoga, da se izleta ni vdeležil, če tudi je bil zanj že ves pripravljen.

(Trijaški letni somenj), ki se je včeraj pričel, je bil še zadesti dobro obiskan, kakor gré ob tem času kmetom za drobiž trdo. Živine se je nagnalo blizo 1200 repov, vendar pa kupčija ni bila nič kaj prida. Tudi Lahi so le bolj postajali med konji, kakor pa jih kupovali. Boljšo kupčijo so imeli po štacunah in po „štantih“, kjer so tudi povelikonočne neveste razno blago nabirale, ki ga bo v novem stanu potreba.

(Veter in prah) se že celi teden po Ljubljanskim ulicah za gospodarstvo pulita.

(Tukajšnji brambovci) imeli bodo v drugi polovici t. m. veliki vojaški pregled; prišel bo njih vrhovni nadzornik, nadvojvoda Rainer.

(Loterijsko posejilo Ljubljanskega mesta) ima letos 1.443.021 gl. 81 kr. aktivnega in 1.526.257 gl. 21 kr. pasivnega premoženja. Potrebuje pa 83.231 gl. 40 kr. Denar je naložen po 4-67%.

(Pod Tivoli) na vrhu stopnjic se bode napravila namesto sedanje lesene, trohnele ograje, lepa nova iz kovanega železa. Naprava njena se bo izročila domačemu podjetniku potom javne dražbe. Postavili jo bodo še to leto.

(Vjetniki) prisilne delalnice rabili se bodo za javna dela, posebno pri zgradbah cest in vrejevanji vodá. Včeraj jih je odšla prva skupina 60 glav broječa na prvo tako delo na Ig pod Ljubljano, kjer se dela nova cesta od Iga do Golega.

(Popravek.) Pod naslovom „Karnieli“ v raznih stvarih na zadnji strani v 7. vrsti beri: Resio (a ne Reno). Resia, znani slovanski okraj v sredi Italijanov v Benečiji; in v 4. vrsti spodaj Maggio mesto Maggio.

Javna zahvala.

V sveto dolžnost si štejem, da v svojem imenu in v imenu posestnikov na Suhi izrekam svojo najtoplejšo zahvalo preizvrstni, izurjeni in neprestrašeni požarni straži Kranjskega mesta, ki je dne 17. aprila pri velikem požaru na Suhi v Predosljski fari z gasilnim orodjem na pomoč prihitela, in s svojim neutrudljivim delovanjem zadržala, da pri suhem in vetrovnem vremenu ni pogorela vsa vas Suha, ki šteje 42 hišnih števil, ampak so pogorele le 12 posestnikom, nekterim vse, drugim posamezna poslopja in cerkev in sicer še pred prihodom požarne straže. Posebno naj bo izrečena posebna zahvala tistim junaškemu možu, ki se je z nevarnostjo svojega življenja v goreč zvonik podal in voden cev z vrviyo gori potegnil, da se je moglo že goreče lesorje pri zvonovih pogasiti in tako zabraniti, da se trije zvonovi niso v ognji stopili, med tem, ko je zvonikova in cerkvena streha pogorela. Ob enem naj bo tudi prelepa zahvala izrečena gospodu Jan. Kljunu, duh. pomočniku v Senčurji in gosp. Jan. Mervicu, dosedanjemu duh. pomočniku v Kranji ter izvoljenemu župniku pri sv. Gregorji, ki sta v silni vročini med gorečimi poslopji dve uri neutrudljivo brizgalnico vodila.

V Predosljih, dne 2. maja 1886.

Josip Kerčon, župnik.

Poslano.

Pokojnemu Lavoslavu Gorenjcu

želimo v „Slovanu“ postaviti skromen spomenik. Zato nam je pa potreba njegove slike. Obračali smo se že na vse strani; a izvedeli smo le toliko, da se je pokojnik dal jedenkrat v svojem življenju z dvema součencema fotografirati. Kje bi se dobila dotična slika, ni nam nikdo mogel povedati. — Obračamo se toraj po tem potu do prijateljev in častilcev pokojnega rodoljuba z uljudno prošnjo, da nam pomagajo na sled priti omenjeni sliki. Potrebujemo jo le na posodbo.

V Ljubljani, dne 3. maja 1886.

Vredništvo „Slovana“-ovo.

Telegrami.

Opova, 3. maja. Zjutraj je začel na vso moč sneg iti. Temperatura + 1° C.

Levov, 3. maja. Sneg gre po celi iztočni Galiciji.

Zadar, 3. maja. Nadvojvoda Albreht na potovanju v Bosno in Hercegovino, pregledal je tukajšno posadko, ktera mu je na vežbališču veliko parado napravila. Po paradi se je odpeljal v Šibenik. Do parnika so ga spremili vsi vojaški in civilni vrhovniki v paradi.

Brindisi, 3. maja. Od včeraj opoldne do danes opoldne zbolele so tukaj tri osebe za

kolero. V Ostuni zboleli so trije, umrla dva, v Batiani zbolelo pet, umrli trije, v Torre Santa Susana zbolela sta dva za kolero.

Atene, 4. maja. „Havas“ sporoča: Sporazumljenje med Delyannisom in zastopniki velesil je skoraj nemogoče postalo. Delyannis ostane pri svoji trditvi, da kar bi Grška tudi pričela ob izročenem jej ultimatumu, bi bilo, kakor da bi bila prisiljena k tistemu. Da bi se kabinet odpovedal, na to niti misliti ni in celó kralj sam ne more tega zahtevati; sedanji kabinet mora ostati, ker ima zupanje večine in je uprav pri sedanjih okoliščinah močen kabinet potreben, da bo brzdal ljudske strasti. To pa nikakor ni mogoče, če bi velesile pri ultimatumu ostale. Danes se je raznesla novica, da so poslanci dobili instrukcije, na podlagi katerih bi bile velesile zadovoljne s francoskim poroštvo gledé izvršitve Grških obljub.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	termomera po Celsiusu			
7. u. zjut.	735-33	+11-8	sl. svzh.	jasno;	
3. 2. u. pop.	734-47	+12-0	m. svzh.	del. jasno	0-00
9. u. zveč.	735-98	+6-8	sl. vzh.	oblačno	

Ves dan mrzlo, veter in oblačno. Srednja temperatura 10-2° C., za 1-3° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

3. maja

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	85 gl. 35 kr
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	85 „ 45 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	114 „ 40 „
Papirna renta, davka prosta	101 „ 85 „
Akcije avstr.-ogerske banke	878 „ — „
Kreditne akcije	287 „ 70 „
London	126 „ 20 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	10 „ 03 „
Ces. cekini	5 „ 94 „
Nemške marke	61 „ 82 ½ „

Umrli so:

29. aprila. Jovana Okorn, sladčičarjeva hči, 4½ leta, Karlovska cesta št. 22, davica.

1. maja. Marija Jenko, delavka, 20 let, pred Prulami št. 27, jetika. — Viktorija Medved, naddesetnikova hči, 6 dni, pred Kosarno št. 4, Phlebitis umbil in zlatenica.

3. maja. Marija Lipar, gostija, 69 let, Ulice na Grad št. 2, Otrpnjenje pljuč. — Helena Kozák, hišna posestnica, 58 let, sv. Petra cesta št. 83, spridenje jetr.

V bolnišnici:

29. aprila. Jera Mrak, delavka, 27 let, Pyaemie. — Jan. Koge, rudokop 27 let, jetika. — Liza Colnar, gostija, 68 let, Marasmus.

„SLAVIJA“

vzajemno zavarovalna banka v Pragi.

VABILO

osemnajstemu rednemu občnemu zboru,

kateri se bode vršil

v hiši banke „Slavije“ na Senovažnem trgu pop. št. 978-II.

dné 15. meseca maja 1886 ob 9. uri dopoldne.

PROGRAM:

1. Sklep o letnem poročilu za l. 1885 in o predlogih upravnega svetovalstva.
2. Poročilo računskih preglednikov.
3. Volitve:
 - a) četvero členov in troje namestnikov upravnega svetovalstva;
 - b) troje računskih preglednikov in dvoje namestnikov;
 - c) osmero razpravnih sodnikov;
 - d) poverjenikov za glavne zastope.

4. Določitev nagrad za računске preglednike.

Po dokončanem občnem zboru vršili se bodo takoj zbori oddelkov, da izvrše dopolnilne volitve preglednih odborov in namestnikov za oddelke I.—V., kakor tudi za samoupravna društva odd. I., II. in IV. in občni zbor deležnikov upnega društva.

Izpisek iz pravil:

§ 31. III. Pri občnem zboru udeleževati se, voliti in voljeni biti so opravičeni tisti, ki so v § 31, odd. III. obč. pravil izrečno navedeni.

Kdor se hoče udeležiti občnega zbora, ima to najkasneje do 7. maja t. l. (od 8.—12. ure dopoldne) prijaviti ravnatelstvu, katero mu izroči legitimacijski list in program občnega zbora.

V PRAGI, dné 30. aprila 1886.

(1)

Upravilno svetovalstvo vzajemno zavarovalne banke „Slavije“ v Pragi.